

lig til et Beløb af 1,37 Mill. Kr., og Hovedstadskommunerne, 23 Købstadskommuner og 44 Landkommuner har endda oplyst, at de har ydet tilstrækkeligt Brændsel. Endelig har en Del Kommuner ydet Pengehjælp til Brændsel, men om denne Hjælps Størrelse foreligger der ingen Oplysninger. Disse Forhold medfører en væsentlig Reduktion af det ovenfor angivne Beløb paa 2,77 Mill. Kr. Det er imidlertid ikke udelukket, at endog de Kommuner, der har oplyst, at de har ydet tilstrækkeligt Brændsel, vil yde mere Brændsel, idet Oplysningerne om, at der er ydet tilstrækkeligt, formentlig alene refererer sig til Ydelsen af Brændselshjælp til de Rentenydere, hvem der overhovedet ydes saadan Hjælp. Derhos har en Del af de Kommuner, som har ydet Brændsel in natura, oplyst, at de ikke har ydet tilstrækkeligt, og de Kommuner, som allerede har ydet den foran nævnte Hjælp paa ialt 1,37 Mill. Kr., vil derfor i større eller mindre Omfang kunne lægge Beslag paa den uvidede Adgang til Ydelse af Brændsel som personligt Tillæg. Paa den anden Side er det ikke udelukket, at visse af de Kommuner, som ikke har ydet Brændsel, ikke vil udnytte de fulde $2\frac{1}{2}$ pCt., enten fordi Rentenyderne i Forvejen selv har sikret sig Brændsel, eller fordi man vil kunne yde det fornødne Brændsel uden at naa Maksimumsgrænsen.

Som Følge af disse forskelligt virkende Forhold er det overordentlig vanskeligt at skønne over de samlede Udgifter, men det maa dog skønsmæssigt antages, at disse vil andrage ca. $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes man bør afhjælpe *den almindelige Prisstignings Virkninger* over for Rentenyderne, skal Udvalget om sine Overvejelser udtale følgende:

Pristallet for Juli 1939 var 183, men som Følge af den Prisstigning, der er indtraadt siden Krigens Udbrud, er Pristallet for Oktober 1939 naaet op paa 190. Oktoberpristallet medfører ganske vist ikke nogen Regulering af Renterne, idet disse ifølge Folkeforsikringslovens § 85 reguleres efter *Januarpristallet* og først pr. 1. April. Saa fremt der imidlertid skulde ske en Regulering af Renterne efter Folkeforsikringslovens § 85 paa Grundlag af Oktoberpristallet, maatte Grundbeløbene m. v. forhøjes med 3 pCt., og en yderligere Forhøjelse med 3 pCt. maatte derhos foretages, saafremt Pristallet var naaet op paa 191. Det er Udvalgets Opfattelse, at der er en nærliggende Mulighed for, at Prisniveauet inden for den allernærmeste Fremtid kommer til at ligge saa højt, at Renterne herefter —

dersom en Regulering skulde finde Sted — maatte forhøjes med 2 Gange 3 pCt. Udvalget kan for sit Vedkommende allerede af administrative Grunde ikke anbefale, at en saadan Regulering af Renterne finder Sted ved en Ændring af Renternes Grundbeløb med deraf følgende Udarbejdelse af nye Rentetabeller og Gennemgang af samtlige Rentesager, men man maa finde det rimeligt, at der i Stedet ydes samtlige Rentenydere et midlertidigt Tillæg for indeværende Vinter. Som Udgangspunkt for Tillæggets Fastsættelse kunde man passende tage den Forhøjelse, der følger af en Regulering paa 2 Portioner à 3 pCt, hvilket for København vilde betyde et gennemsnitligt Beløb af 24 Kr. pr. Rentenyder for Halvaaret 1. Oktober 1939—31. Marts 1940, og man vilde finde det rimeligt, at dette Beløb blev afrundet til 25 Kr. Udvalget vilde derhos finde det rigtigt, at man i Lighed med, hvad der har været Tilfældet tidligere, naar ekstraordinære Forhold gjorde, at man maatte yde Rentenyderne en særlig Hjælp, undlod at graduere Hjælpen efter Kommune-grupper i Overensstemmelse med Princippet i Folkeforsikringslovens § 39, saaledes at Tillægget blev ens — 25 Kr. — for alle Rentenydere over hele Landet. Dette Tillæg vilde herefter være at yde til enlige Mænd og enlige Kvinder samt til Ægtepar, hvoraf kun den ene Ægtefælle er berettiget til at oppebære Rente, medens det efter det Princip, der ligger til Grund for Fastsættelsen af Grundbeløbene for Rente til Ægtepar, hvor begge Ægtefæller er berettiget til Rente, skulde forhøjes med 50 pCt. for saadanne Ægtepar. Udvalget vil imidlertid anse det for rimeligt, at Tillægget til saadanne Ægtepar fastsættes lidt højere, nemlig til 40 Kr., idet man herved har taget i Betragtning, at Udgifterne til de Livsfornødenheder, der er steget mest i Pris, i første Linie Beklædning og Fødevarer, vejer forholdsvis tungere i et Ægtepars Budget end Udgiften til Husleje, der ikke er steget, og til Brændsel, som der forventes sørget for paa anden Maade.

Udvalget maa anse det for mest praktisk, at Tillægget ydes i 2 Rater, hvoraf man til enlige og Ægtepar, hvor kun den ene Ægtefælle er renteberettiget, kunde yde 15 Kr. ved Renteudbetalingen for December 1939 og 10 Kr. ved Renteudbetalingen for Februar 1940, medens man til Ægtepar, hvor begge Ægtefæller er renteberettiget, kunde yde 25 Kr. ved Renteudbetalingen for December 1939 og 15 Kr. ved Renteudbetalingen for Februar 1940. Endelig maa Udvalget mene, at Tillægget ikke bør